hädaohtlikkudel silmapilkudel mõne kardetava vaenlase eest plehkupanemiseks. Orav on väga puhtusearmastaja loom: oma pesa koristab ta päevas mitu korda, sealt kõike ülearust välja pildudes. Pesa täidab temal mitut ülesannet: siia poeb ta ise vihma, tuisu ja külma eest peitu, siin kasvatab ja toidab ta oma lapsi ja tarvitab seda lõpuks oma talviste toidutagavarade alalhoidmiseks ja ärapeitmiseks. Oma laste eest hoolitseb oravaema suure hoole ja armastusega. Tore on vaadata, kuidas oravaisa ja -ema pesa ümber mängides oma lapsi lõbustavad ehk neid toidavad, kui nad alles jõuetud on ja ise veel ei saa liikuda. Ka siis, kui pojad juba eneste eest iseseisvalt oskavad hoolitseda, jäävad nad mitmeks päevaks oma vanemate majasse, kus nii vanad kui noored mängides ja lõbutsedes aega viidavad.

Orav ei tee kellelegi halba ega mingisugust kahju. Päevad otsa hüppab ta oksalt oksale ja otsib omale toiduks pähklid, männi ja kuuse käbisid, mille seemneid ta sööb. Kas olete kunagi näinud, kuidas orav oma maiusrooga — pähklit sööb? Selleks otsib ta enesele vaikse koha välja, istub tagumistele jalgadele ja katab, et teda keegi ei eksitaks, enese kinni oma suure, kahara sabaga, mis peaaegu niisama pikk on, kui loomake ise; siis võtab ta pähkli esimeste käppade vahele ja kaabib nagu viiliga oma teravate hammastega niikaua pähkli koort, kuni see käes ära puruneb. See sünnib kõik väga ruttu. Siis kerab orav pähklitera käppade vahel ruttu, ruttu ümber, seda igast küljest korralikult puhastades, võtab terakese keele peale ja lükkab ta ruttu suhu, et seda korralikult peeneks närida.